

Gặp Lại Sau Biệt Ly

Contents

Gặp Lại Sau Biệt Ly	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	11
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13

Gặp Lại Sau Biệt Ly

Giới thiệu

Thể loại : Kiếp trước kiếp này, tình hữu độc chung, điền văn, hiện đại không tưởng, đoản văn, ẩm áp, song khiết, song t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-lai-sau-biet-ly>

1. Chương 1

Lúc Lộ Thái tỉnh lại, cho là mình vẫn đang nằm mơ.

Cậu cảm thấy mọi thứ xung quanh rất lạ lẫm. Ngọn đèn, giá truyền dịch, tường trắng của bệnh viện, còn có đệm giường bản thân đang nằm lên. Đường như... cậu không phải ở chỗ này.

Vậy thì ở chỗ nào?

“Thái Thái, húp miếng canh đi, dì hầm rất lâu rồi đó, bỏ lăm.” Người phụ nữ đưa lưng về phía cậu một bên nói, một bên cầm một bát súp đi tới, mùi thuốc quen thuộc theo bước chân chậm rãi lan đến gần.

(* Thái: rau.)

Không thể nghi ngờ, cậu biết người phụ nữ này, là dì Vương đã chăm sóc cậu từ nhỏ đến lớn. Cái tên thân mật “Thái Thái” này cũng là do dì trêu ghẹo, chỉ có dì mới biết được Lộ Thái giống như con thỏ kiêng ăn không thích ăn thịt chỉ ăn rau, ngay cả mẹ Lộ Thái cũng chưa từng để ý đến.

Nhưng cảm giác xa lạ không cách nào biến mất, thật giống như có cái gì đó không đúng.

Không đúng không đúng không đúng không đúng không đúng không đúng không đúng.

Đường như còn có một người cũng có thể gọi cậu thân mật như vậy, sau một ngày mệt nhọc sẽ vuốt tóc cậu, thuận tiện đặt xuống một nụ hôn.

“A...” Lộ Thái đưa tay bụm trán, hai mắt đóng chặt ứa ra nước mắt. Đau quá, đau quá, cái gì cũng nghĩ không ra.

Dì Vương bị phản ứng của cậu dọa sợ, vẻ mặt khẩn trương, vội vàng hỏi: “Thái Thái, làm sao vậy, để dì rung chuông kêu bác sĩ tới đây!” Nói xong liền bước nhanh đến chiếc giường bên kia.

“Không cần đâu dì, không có việc gì chỉ là đau đầu thôi.” Lộ Thái day day huyệt thái dương, cảm thấy giống như có người ở trong đầu dùng búa gõ, mọi thứ hỗn loạn, thời điểm mở mắt nhìn cái gì cũng lập lờ. Cậu vươn tay với bóng người mơ hồ đằng trước, kéo ống tay áo đối phương, lẩm bẩm: “Con nghỉ ngơi một chút là được rồi, đừng phiền đến bác sĩ. Canh có mùi thơm quá, con muốn uống.”

Nghe thấy lời cậu nói, bóng người hình như do dự một chút, quay trở lại, bưng lên bát trên bàn đưa tới, khẽ nói: “Nếu đau liền gọi bác sĩ, đừng chịu đựng, húp miếng canh làm trơn, nằm lâu như vậy người cũng gầy rồi.”

Ngoan ngoãn nhận bát canh, uống từng ngụm từng ngụm nhỏ, Lộ Thái mới cảm giác đầu óc ông ông tác hưởng, đau đớn ngược lại giảm đi, chớp chớp mắt cũng có thể thấy rõ mọi thứ chung quanh. Hẳn là uống có chút nhanh, cậu sặc hai tiếng, dì Vương đứng bên vỗ vỗ lưng cậu, ánh mắt lo lắng một mực không rời.

Thật là ấm áp, giống như có người cũng tại thời điểm cậu không cẩn thận sặc nước như thế này, sẽ dùng vẻ mặt nghiêm túc nhẹ nhàng vuốt lưng cho cậu, để cho cậu thuận khí. Sau đó cậu sẽ nghiêng đầu, lộ ra vẻ mặt nín thở, đổi lại đối phương sẽ co tay búng trán, còn thuyết giáo một trận.

Rốt cuộc là người nào?

Bát canh dần dần thấy đáy, Lộ Thái ngơ ngác bưng bát, bên tai truyền đến tiếng dì Vương liên miên: “Về sau đừng chơi đùa cùng đám nhị thế tử* kia nữa, liên lụy con bị người đánh cũng không tới thăm, cũng có chút làm hư người...” Đột nhiên phục hồi tinh thần, cậu quay đầu gọi dì Vương vẫn còn đổ canh, mở miệng: “Dì ơi, mấy ngày nữa làm thủ tục xuất viện cho con, con muốn về nhà.”

(*Nhị thế tử () là một thành ngữ phổ biến trong tiếng Quảng Đông lấy từ tích vua Tần Nhị Thế. Thành ngữ chỉ con cháu những gia đình giàu có, chỉ biết ăn chơi phung phí tiền cha mẹ mà không biết lo lắng cho sự nghiệp, như Tần Nhị Thế đã phá hủy cơ nghiệp nhà Tần chỉ sau 3 năm làm vua.)

Không muốn ở chỗ này, thật sự khó chịu.

Dì Vương lộ vẻ không tán thành, hận không thể đè cậu xuống để cho bác sĩ làm thêm mấy lần kiểm tra toàn diện. Nhưng không, đứa nhỏ ngoan ngoãn bị đánh đến bể đầu máu chảy, ngủ mười ngày như vậy, thật sự lo lắng có thể để lại di chứng gì hay không, vừa rồi vẫn còn đau đó. Nhưng bà là nhện không được Lộ Thái cầu xin, tại Lộ Thái bảo đảm đi bảo đảm lại trước khi xuất viện sẽ làm tốt kiểm tra, không thoải mái liền đến gặp bác sĩ, rốt cuộc mới bắt đắc dĩ gạt đầu.

Được rồi, Lộ Thái không nhẽo xong lập tức bị dì Vương trả thù, dưới tình huống không thể kháng cự, cậu đành phải nằm xuống “Nghỉ ngơi thật tốt không cho phép lộn xộn.”

Nhìn chằm chằm trần nhà, thật đúng là dần dần buồn ngủ, ánh đèn vẫn sáng trưng, trong lúc nửa mê nửa tỉnh, cậu vẫn đang nghĩ ——

Mình rốt cuộc đã quên người nào?

2. Chương 2

Về nhà đã được mấy ngày, thừa dịp giữa trưa không có gì làm, Lộ Thái ở trong phòng lần qua lộn lại trên giường, vùi mặt vào chăn hít sâu một hơi. Thật thơm, vẫn là mùi hoa hồng nhàn nhạt quen thuộc, là mùi

mà cậu thích nhất. Lăn mò điện thoại trên tủ đầu giường, nằm ngửa, mở ra danh sách gọi, vẫn là không có người nào, vì vậy cười tự giễu một cái, dứt khoát xóa bỏ toàn bộ số trên danh bạ.

A, thoải mái.

Kỳ thật Lộ Thái cũng không phải không biết, cùng cậu hi hi ha ha một chỗ đều là những người nào. Trong nhà đều có chút tiền, trong cái vòng này chưa đến tuổi trưởng thành đã chơi đến hưng (*dữ dội, ác liệt) đánh bài đua xe trêu chọc phụ nữ, cũng chỉ có mình cậu mới an phận, rượu không dính người cũng không đụng, khuya về nhà chưa vượt quá mười một giờ, là một đứa con ngoan bị người ở sau lưng cười nhạo.

Cậu không thích những người này, nhưng là quá tịch mịch, vẫn sẽ ra ngoài cùng ăn một bữa cơm gì gì đấy.

Lộ Thái dùng ngón tay kéo màn hình lên, dãy số có tên “Mẹ” này cũng chưa từng xuất hiện ở cột gọi nhớ. Cũng đúng, từ sau khi cha chết, mẹ liền lộ ra bộ mặt thật, dù sao bà cũng chỉ vì tiền, hiện tại biến thành quả phụ rồi, ngược lại chơi bời lại càng phóng túng hơn nhiều so với trước đây. Đã thật lâu chưa gặp mặt, nghe nói bà ở bên ngoài lại có người tình mới.

Cậu nhếch miệng, ném điện thoại đã sắp hết pin lên gối, lật người lại, úp sấp trên giường cong chân lắc qua lắc lại. Suy nghĩ một chút, lại cầm di động lên, đối với màn hình sáng, ấn vào mục tìm kiếm, nhưng lại không nhớ nổi phải đánh xuống tên ai.

“Thật kỳ quái, như thế nào lại nghĩ không ra?”

Bất giác ngẩn người, trong đầu vẫn là từng mảnh vỡ kỳ quái, dường như không thuộc về ký ức của hiện tại, nhưng mỗi một cái đều có cậu, còn có một bóng người mơ hồ vẫn luôn bên cạnh cậu.

Đại khái là một người đàn ông trẻ tuổi, ở thời điểm vui vẻ sẽ ôm cậu xoay vòng, cậu sợ tới mức hưng hăng cắn một cái lên vai; cũng sẽ ngồi trước máy tính gõ bàn phím, sau đó bị hắt ở sau lưng nhào tới, hai người ấu trĩ mà thọc lét đối phương.

Còn có...

Dùng sức lắc lắc đầu, vẫn là nhìn không thấy mặt đối phương, bên trong mộng ảnh dường như cùng đối phương rất gần gũi.

Gần đến mức vượt qua giới hạn bạn bè.

Lộ Thái hơi giật mình, trong hai mươi ba năm qua, căn bản không có người nào có thể đi vào bên trong bức tường của cậu, huống chi là một.... người đàn ông? Cậu dám khẳng định, bản thân chưa từng thấy qua đối phương.

Chẳng lẽ bị đập bể đầu, liền sẽ biến thành đồng tính luyến ái sao?

A, thật phiền. Cậu gõ đầu mình một cái, quyết định không xoắn xuýt vấn đề này nữa, rời giường, xỏ dép lê ra khỏi phòng, một đường *lẹp xẹp* đi xuống dưới lầu. Di Vương đang ở trong phòng bếp nấu cơm, quay đầu nhìn thấy Lộ Thái đi tới, giận dữ ném cái xẻng (*xẻng xào) trong tay, lau quẹt quẹt vài cái trên tạp dề, sau đó không nặng không nhẹ đánh một cái lên tay cậu.

“Đã nói đừng chạy lung tung, ỷ vào xuất viện liền muốn làm xằng làm bậy đó hử?” Sau khi khiển trách Lộ Thái hành vi xem nhẹ dặn dò của bác sĩ xong, di Vương liền đẩy cậu ra ngoài, “Bên trong vừa khói vừa dầu, đi ra ngoài đi ra ngoài, nghỉ ngơi thật tốt cho đi.”

Lộ Thái một bên cảm nhận tình yêu của một người không phải mẹ nhưng vượt hơn cả mẹ, một bên nắm tay bà kéo vào phòng bếp, có phần hứng thú nhìn chằm chằm vào đồ ăn đang sôi ùng ục trong nồi, nói: “Dì à, con chỉ muốn học nấu cơm, chỉ đứng bên cạnh nhìn, không quấy rối!”

Lúc này di Vương nhưng không thể nào hiểu nổi, Thái Thái này từ sau khi khỏe lại, người an tĩnh không ít, không như trước kia cùng đám hồ băng cầu hữu* ra ngoài làm loạn coi như xong, đứa nhỏ mười ngón tay không dính qua nước xuân, hiện tại lại bảo muốn học nấu cơm?

(*Nguyên văn bạn bè cùng nhau làm chuyện xấu.)

Đón nhận ánh mắt tràn ngập hoài nghi cùng không tín nhiệm, khoe miệng Lộ Thái giật giật, ho khan vài tiếng, giải thích: “Dì à, con thật sự không phải là hứng khởi nhất thời, dì tin con một lần đi.”

Được rồi, từ trước đến nay dì Vương vẫn luôn cưng chiều cậu, thấy cậu kiên trì như vậy cũng liền bỏ qua. Lộ Thái liền mặt dày, như con quay di chuyển theo bà, thỉnh thoảng hỏi một câu tại sao chỗ này lại cất xéo, lúc nào thì cho muối vào.

Nhưng cậu không nghĩ muốn nói rõ nguyên nhân thật sự.

Có ngốc, cậu cũng không dám nói mình ở trong mộng (?) nấu cơm cho một người đàn ông xa lạ, rất thuận thực còn rất thích ý, mới đột nhiên nảy lên ý niệm rửa tay nấu canh trong đầu.

Chỉ sợ dì Vương sẽ cho rằng cậu trúng tà.

Một bên học nấu cơm (đốt nhà bếp), một bên ru rú trong nhà một tuần, Lộ Thái mới bắt đầu suy tư con đường kế tiếp đi như thế nào.

Không sai, lúc trước bởi vì tốt nghiệp đại học, cậu và đám người trong lớp lại không quá quen thuộc, trong lòng hoảng sợ không biết nên làm cái gì, cho nên mới chạy theo một đám nhị thế tổ chơi đùa phóng túng. Đêm đó cậu ngược lại một giọt rượu cũng không dính, kết quả bị mấy người say rượu ồn ào liên lụy, đánh nhau với khách say rượu ở bàn khác, mới bị một gậy đánh vào đầu phải vào bệnh viện.

Thật sự là tuổi trẻ nông nổi, hết như kẻ điên. (*Nguyên văn là trí chướng: đàn độn, thiếu năng.)

Trong lòng thầm mắng bản thân lúc ấy, Lộ Thái chống cằm, thuận tay liền ấn mở hòm thư thật lâu không xem. “A???” Cậu đột nhiên mở to hai mắt hô lên kinh ngạc, dịch cái ghế lên trước, mắt đều sắp dán vào màn hình rồi.

Đây là một bức thư điện tử, người gửi thư là một sư tỷ quen biết, mời cậu tham gia vào một studio thiết kế nhà ở. Hai người bọn họ là nhờ thầy hướng dẫn kia mà vô tình gặp mặt, Lộ Thái có thể thuận lợi tốt nghiệp, ngoại trừ có thầy hướng dẫn chỉ bảo, cũng phải nhờ vào cô lúc ấy là nghiên cứu sinh trợ giúp. Sư tỷ vẫn luôn đối với loại người được sao hay vậy như cậu xì mũi xem thường, cũng khuyên cậu đừng lấy việc chơi hơn việc học. Nhìn bức thư vẫn là cách nói gọn gàng dứt khoát trước sau như một của cô, cậu không khỏi nở nụ cười.

(*Nguyên văn Đắc quá thả quá – – dé guo qiě guo (câu từ thời Nguyên. Chỉ cần đủ để sống qua ngày, liền như vậy mà sống qua ngày. Hình dung không có chí hướng cao xa, tính toán xa xôi, qua ngày nào hay ngày đấy. Hiện tại cũng dùng để chỉ làm việc, học tập cầu thả tùy tiện)

Quả nhiên, ngoại trừ dì, vẫn còn có người thật sự quan tâm cậu a.

Lộ Thái rất hứng thú với lời mời này. Không có gì khác, chỉ vì sư tỷ dư tài thiếu tiền, cậu việc học không tính nhưng rất có tiền. Cơ hội khó có được, cậu nhanh chóng hồi âm cho đối phương, sau một hồi trao đổi, hai người ăn nhịp với nhau. Sau khi quyết định sơ bộ kế hoạch hợp tác, Lộ Thái thở phào một hơi, ngồi phịch xuống ghế, nắm chặt tay bình phục tâm tình kích động.

Cậu thật sự không muốn giống như kiểu trước đây, cầm tiền ngơ ngác sống qua ngày.

Không cố gắng, như thế nào xứng đáng với người kia?

Tuy rằng ký ức không hoàn chỉnh, nhưng càng ngày càng rõ nét, Lộ Thái cũng càng lúc càng tin tưởng đối phương thật sự tồn tại, chỉ có điều chưa xuất hiện mà thôi. Trong khoảng thời gian này trong điện thoại cậu chứa đầy mấy loại tiểu thuyết trùng sinh xuyên việt, cũng không phải chỉ xem cho có.

A, khẳng định không ai tin tưởng cậu, nhưng mà cậu muốn đợi, xem đối phương có thể vào một ngày nào đó đột nhiên xuất hiện hay không. Trước lúc đó mình tuyệt đối phải đầy đủ ưu tú, mới.... xứng với đối phương.

Lại biến thành tâm phiền ý loạn rồi, mỗi lần nghĩ tới, liền cảm thấy bản thân quá cố chấp*. Lộ Thập ôm đầu gối, cong người trên ghế cúi đầu, tự lẩm bẩm ——

(*Nguyên văn kiêu tình, k kiêu nghĩa từ này.)

“Rốt cuộc, anh đang ở đâu?”

3. Chương 3

Bất tri bất giác, ba năm đã trôi qua.

Studio đã chậm rãi phát triển theo đúng quỹ đạo, tại tỉnh thành H tỉnh tất đất tất vàng, tuy rằng không lớn, cũng đủ để khiến người hưng phấn.

Vừa hoàn thành một vụ làm ăn lớn, tâm tình Lộ Thái không tệ, dứt khoát bỏ tiền mời mọi người một bữa ăn mừng. Đầu là người trẻ tuổi, chơi đến nửa đêm, Lộ Thái vẫn còn tỉnh táo lần lượt lái xe đưa từng nữ sinh về nhà, sau đó đóng gói đám nam sinh ném lên xe taxi, mới chậm rãi về nhà.

Về đến nhà đêm đã khuya, không có dì Vương chong đèn chờ cậu, bởi vì Lộ Thái dựa theo mảnh vỡ ký ức dời đến thành phố này, mà dì Vương vì lý do gia đình nên chưa qua đây. Căn nhà chỉ có một người ở rất yên tĩnh, Lộ Thái móc ra chìa khóa mở cửa, âm thầm vào phòng, chẳng quan tâm rửa mặt liền ngã xuống giường, chỉ cảm thấy cả người bủn rủn.

Đã lâu không mệt mỏi như thế này rồi, đầu óc ngược lại nhẹ bẫng, từng đêm từng đêm, dường như lại nhớ đến một vài chuyện của kiếp trước.

Đáng tiếc tỉnh lại vẫn là hư không.

Nhưng tối nay, trong lúc mơ mơ màng màng, thời gian dần qua, giọng nói trầm thấp của một người nào đó vang lên, dường như đang nói lời tâm tình. Lộ Thái cố gắng lắng nghe, nhưng chỉ cảm thấy cả người thật nặng, lồm vào trong chăn, cái gì cũng không nghe rõ. Có sức nặng thuộc về một người khác đè trên người, cảm giác được vuốt ve dần dần rõ ràng, từ ngực xuống dưới bụng, lại đến địa phương nào đó không thể nói ra. Lộ Thái giật mình, đưa tay ngăn cản, sóng tình khó nhịn rồi lại nổi lên từng trận, theo nụ hôn của người nào đó chạy khắp các nơi, mang đến càng nhiều run rẩy.

Là đang... nằm mơ đi?

Quá mức chân thật, loại thỏa mãn bị xâm phạm, bị chiếm hữu này, đúng, không phải chán ghét hoặc kháng cự, mà là thỏa mãn khó nói nên lời giống như thủy triều ào đến cùng bao phủ, ướt đầm. Lộ Thái cảm thấy mình quá mức phóng đảng, nhưng lại không có biện pháp khống chế bản thân trong mộng, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ ngọt ngào. Mồ hôi của người nào đó cũng nhỏ xuống, cậu giơ tay lau sạch, một giây sau liền bị tóm chặt đặt trên ngực đối phương.

Thình thịch, thình thịch.

“A ư...”

“A ——” Cắn chặt hàm răng, nhưng lại nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ. Cậu đột nhiên bừng tỉnh, mồ hôi đầm đìa, cúi đầu nhìn mới phát hiện đệm giường đã bị vò đến nhăn nhúm, dưới thân lại một mảng dính dấp.

Thật là mất mặt thật là mất mặt thật là mất mặt!

Cậu âm thầm cởi quần, ngay cả áo cũng dứt khoát ném xuống đất, thân thể trần truồng đi vào phòng tắm. Ngâm cả người vào nước ấm, Lộ Thái bình tĩnh lại, không tự chủ đưa tay sờ sờ môi mình.

Không chỉ có xúc cảm bị hôn môi, ngay cả nóng bỏng trên người cũng không giảm đi, tay chân cậu vẫn còn run nhè nhẹ. Đây được cho là mộng xuân “chân thật, đối với trước mắt vẫn còn là một tiểu xử nam ngây thơ ngay cả nụ hôn đầu còn chưa có mà nói, quá kích thích, kích thích đến độ đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Ngâm một hồi, cậu mới hồi phục lại tinh thần. Một năm qua, cậu đã nhớ lại đại khái bộ dạng của đối phương: Ước chừng 1m9, rất cao lớn, so với cậu lớn hơn ba tuổi, rất thành thực lại rất thích cười. Mà lần

này, trong lần trải nghiệm xấu hổ này, cậu mới thật sự thấy được tướng mạo của đối phương, là cái loại đẹp trai vô cùng phù hợp tâm ý, nhất là khi mồ hôi từ trán chảy xuống, quả thật gợi cảm chết người.

Trên mặt lại bắt đầu nóng lên, cậu rên một tiếng cũng chìm luôn mặt xuống nước, thẳng đến khi nhin không được mới ngoi lên hô hấp. Ngoại trừ tướng mạo, còn có bản thân trong mộng lúc đạt đến cao trào, hô lên tên của đối phương ——

Tri Viễn, Tri Viễn, Phương Tri Viễn.

Hai tay dùng lực chà xát mặt mình, cậu cảm thấy mình thật sự thua, thua bởi một người đàn ông không tồn tại.

Qua một đêm lửa nóng, ngày hôm sau Lộ Thái vẫn chưa lấy lại được tinh thần, mắt còn mang theo quầng thâm, nhưng sau giờ làm cậu vẫn đi một chuyến đến trung tâm, tại tiệm vàng đặt một cái nhẫn theo yêu cầu.

Bên cạnh nhẫn, khắc hai chữ “Tri Viễn”.

Đây là thấy được trong mộng, kiểu dáng của nhẫn rất hiếm thấy, bị cậu nhớ đến rõ ràng. Không biết xuất phát từ tâm lý gì, cậu liền muốn đặt làm một cái.

Dù cho... còn không biết người này ở nơi nào.

Cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc đi tìm, trước đây là không có biện pháp, hiện tại đã biết tên cùng tướng mạo, lại tìm người hỗ trợ tìm kiếm, vẫn là không có tin tức. Thành thị quá lớn, cậu thật sự sợ hãi, sợ đối phương căn bản không biết cậu, sợ đối phương căn bản không ở đây, lại càng sợ người thuộc về mình kia chỉ tồn tại trong tưởng tượng.

Mà trong thấp thỏm bất an, ngày hẹn đi lấy chiếc nhẫn kia cũng càng ngày càng gần.

Đến ngày đó, cậu không đợi hết giờ làm liền đi thẳng đến tiệm. Thời gian coi như sớm, không có người nào, Lộ Thái trực tiếp đi tới quầy hàng đặt nhẫn ngày đó.

Khi thật sự nhìn thấy chiếc nhẫn cùng chữ khắc trong hộp, Lộ Thái nhin không được vành mắt ửng đỏ. Chờ lâu như vậy, chờ một người không biết có tồn tại hay không, một người thuộc về quá khứ hoặc là tương lai, quá một đời. Nhưng, nắm chặt chiếc nhẫn trong tay, giờ khắc này, mới phát giác bản thân cam tâm tình nguyện. (*Nguyên văn cam chi như di.)

Tiểu thư đứng sau quầy không hỏi nhiều, một lát sau mới cười mở miệng: “Lộ tiên sinh, người yêu của ngài nhìn thấy chiếc nhẫn này nhất định sẽ rất vui vẻ. A, đúng rồi, lại nói thật sự khó mà tin được, cũng có một vị khách đặt một chiếc nhẫn kiểu dáng y hệt thế này, thật sự là trùng hợp.”

Lộ Thái cau mày, dường như không quá tin. Làm sao có thể? Cậu nhớ rõ chiếc nhẫn này là một tay đối phương thiết kế, ngay cả bản vẽ cũng là nghiên cứu cùng cậu.... Lúc này, ánh mắt của tiểu thư nhìn qua phía sau Lộ Thái, hơi kinh ngạc nói: “Quả nhiên là rất khéo, vị Phương tiên sinh kia cũng tới!”

“Phương, Phương tiên sinh?”

Như là ý thức được cái gì, cậu trừng lớn hai mắt, khó có thể tin lặp lại cái tên này, sau đó cả người bắt đầu phát run, ngơ ngác nhìn tiểu thư quầy hàng lướt qua người cậu, vẻ mặt tươi cười mà chào đón người phía sau.

Ngay cả tiếng đáp lại của đối phương.... cũng quen thuộc như vậy.

Cậu mấp máy bờ môi, thấp thỏm xoay người ——

Chống lại đôi mắt quen thuộc kia, trong đầu lập tức hiện lên vô số hình ảnh, cuối cùng cái gì cũng không thể nói ra khỏi miệng, chỉ còn lại tiếng thầm thì nghẹn ngào nơi cổ họng:

“Tìm thấy anh rồi.”

4. Chương 4

Phương Tri Viễn còn muốn tiếp tục nằm mơ, nhưng mà hân tỉnh rồi.

Quay đầu nhìn lướt qua đồng hồ báo thức, còn chưa qua ba giờ sáng, trong phòng rất tối rất yên tĩnh.

Trong hai – ba năm này, hân thường xuyên mất ngủ, triệu chứng nhưc đầu ngược lại dần dần biến tốt, ngoại trừ thỉnh thoảng ký ức hỗn loạn mang đến cho hân phiền toái không lớn không nhỏ, ví dụ như thời điểm họa bản vẽ lại không tự chủ được thất thần. Nhìn bộ dạng hân là không ngủ lại được nữa, Phương Tri Viễn rời giường mở đèn, chậm rãi đi đến phòng bếp rót ly nước ấm, từng ngụm uống hết.

Chất lỏng ấm áp từ cổ họng chảy tới dạ dày, rất thoải mái, ngay cả xao động bất an nơi đáy lòng cũng giảm đi không ít. Phương Tri Viễn nghiêng nửa người, một tay chống trên bàn, tay kia nhàm chán xoay xoay ly thủy tinh trống rỗng trên tay, mà suy nghĩ không biết đã bay đến phương nào.

Từ khi gặp phải trận tai nạn kia, hân hôn mê hơn mười ngày, may mắn không bị thương quá nặng, chỉ là trên đầu quấn một đồng băng thoát nhìn có chút dọa người. Hiện tại đã tốt rồi, cảm giác muốn ói của việc chấn động não đã không còn, chẳng qua là kể từ đó trong đầu luôn xuất hiện những ký ức kỳ quái.

Nhất là buổi tối sau khi chìm vào giấc ngủ, trong mộng luôn luôn xuất hiện một bóng người, là một người đàn ông trẻ, nhỏ hơn hân mấy tuổi, cao cao gầy gầy, so với hân thấp hơn một cái đầu. Có lúc là đang nấu cơm cho hân, mặc tạp dề, mặt mũi mơ hồ, nhưng Phương Tri Viễn cảm thấy đối phương đang cười, hân còn đưa tay vòng qua eo đối phương; có khi tình cảnh biến thành một phòng khách xa lạ, bọn họ nằm ỏ trên sofa xem tivi, lá gan đối phương chỉ có một chút, nhưng lại kiên trì muốn xem phim kinh dị, bị giật mình liền vùi đầu vào ngực hân, chọc hân đưa tay che mắt đối phương, sau đó hạ xuống một nụ hôn; hoặc là, hai người tay nắm tay, mười ngón đan xen, chiếc nhẫn lấp lánh dưới ánh mặt trời....

Lúc đầu Phương Tri Viễn cho là mình đụng phải đầu nên xuất hiện ảo giác, làm mấy lần kiểm tra mới phát hiện huyết tụ trong đầu đã sớm tan, đi làm tư vấn tâm lý xong tình huống cũng không chuyển biến tốt đẹp. Ngược lại, những ký ức ngọt ngào kia, càng lúc càng rõ ràng.

Rơi vào đường cùng, hân người luôn thờ phụng khoa học cũng tìm hiểu về mấy thứ liên quan đến trúng tà, kết quả trong lúc vô tình, ở trên mạng thấy được chữ “Trọng sinh”.

Vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ là những tiểu thuyết dựa vào tư liệu sống, nhưng đọc càng nhiều, Phương Tri Viễn lại càng hoảng sợ. Những cái đó tương tự ở chỗ, nhân vật chính sau khi bị thương sẽ có những đoạn ký ức kỳ quái*, khiến hân không thể không sinh ra hoài nghi tính chân thật của những phỏng đoán này.

(* Nguyên văn mê chi ký ức, đại loại là mấy chuyện có ký ức kiếp trước, search thấy có một bạn kể lại nhớ rõ ngày xưa gặp người ngoài hành tinh mới ghê chớ. Mà cả đoạn này cứ khó hiểu kiểu j ấy, mình dịch đại đấy)

Những giấc mộng kia, những ký ức kia, chân thật đến độ giống như đã xảy ra, đặc biệt là mỗi lần tỉnh lại, nhìn thấy bên giường trống không, hân sẽ rất khó chịu. Đưa tay day day huyết thái dương đau nhức, Phương Tri Viễn thở dài, quay người đi vào phòng. Nghĩ nhiều hơn nữa, cũng nghĩ không ra tướng mạo cùng tên của đối phương, rốt cuộc người này có tồn tại hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Căn phòng lại chìm vào bóng tối, một hồi tiếng sột sột soạt soạt, rất nhanh đã trở lại yên tĩnh. Hân nhắm mắt lại, hy vọng có thể ngủ, hy vọng có thể gặp một giấc mộng đẹp, dù chỉ cần nghe đối phương làm nũng một câu thôi cũng tốt.

Trưa hôm sau, Phương Tri Viễn mang theo bản vẽ đến công ty. Giờ làm việc của hân từ trước đến nay vẫn luôn tùy tâm, dù sao châu báu từ tay hân đi ra đều là đồ tốt, ông chủ dĩ nhiên cho hân tự do tới đa để hân lấy cảm hứng.

Kỳ thật Phương Tri Viễn căn bản không nghĩ đến, nếu không phải khách hàng chỉ đích danh hân lần này làm thiết kế, lại không chịu được ông chủ đau khổ cầu xin, hân mới sẽ không động thân. Mỗi lần tới công ty đều rất phiền toái, bởi vì gặp phải một số người hân không thích nhưng ngại lễ phép còn phải xã giao vài câu.

Ví dụ như, người phụ nữ đứng trước mặt hắn đây, nghe nói là con gái của một cổ đông, ăn mặc trang điểm xinh đẹp, cứ thích đến công ty chặn hắn. Thấy cô muốn đến gần, Phương Tri Viễn lập tức lui về sau vài bước, bày ra bộ dạng lạnh lùng, đưa tay che miệng ho khan vài tiếng. Thật sự không biết tại sao lại có loại người mặt dày như vậy, bị từ chối nhiều lần vẫn cứ quần đến, mỗi lần chỉ cần ngửi thấy mùi hương hoa hồng nồng nặc này hắn thật sự muốn buồn nôn.

Tuy rằng trong mộng người nào đó cũng thích hoa hồng, nhưng mùi thơm trên người rất nhạt, khiến lòng người thả lỏng.

Vô thức nhớ tới người kia, Phương Tri Viễn sững sốt một hồi, lấy lại tinh thần lại càng chán ghét liếc qua người phụ nữ đang ríu rít liên mồm, trực tiếp đi về phía phòng họp, ngay cả câu “chào buổi sáng” cũng lười nói.

Người phụ nữ đang cho là mình tìm được cơ hội quan tâm đối phương, còn chưa kịp nói ra bản thân lo lắng cho thân thể của Phương Tri Viễn, bản thân sẽ nấu canh để cho hắn thanh tâm nhuận phế gì gì đó, liền phát hiện người vẫn luôn không nói lời nào đã bỏ đi. Cô còn muốn đuổi theo, nhưng đối phương chân dài đuổi xa, đi rất nhanh, cô đạp trên đôi giày cao gót sáu bảy cm lại đuổi theo không kịp, đành phải trơ mắt nhìn đối phương đi vào phòng họp.

Mặc dù nói cha mình là cổ đông, nhưng ảnh hưởng đến việc làm ăn tuyệt đối sẽ bị mắng đến cẩu huyết lâm đầu. Có không cam lòng đến đâu, cô cũng chỉ có thể hung hăng giẫm gót, xoay người lại trở về bộ dạng xinh đẹp, *cộp cộp* đi về phía thang máy bên kia.

Phương Tri Viễn thở phào một hơi, chỉnh lại cà vạt đi đến trước bàn hội nghị, bắt đầu đưa ra tác phẩm của mình cho khách hàng. Một bên trình bày, một bên thất thần, lời nói cuối cùng của người phụ nữ kia ngoài ý muốn khiến hắn lưu tâm.

Dĩ nhiên không phải thích chuyện cô khoe khoang nấu canh gì gì đấy, mà là nhớ tới trong mộng, người kia rất thích nấu cơm cho mình, đặc biệt tay nghề nấu canh rất ngon. Không phải chưa từng nghĩ đến việc đi tìm, nhưng dưới tình huống không biết tương mạo cùng tuổi, hắn cũng không có cách nào.

Nhưng hôm nay, khao khát trong lòng hắn đã không đè xuống được nữa rồi, muốn gặp đối phương, muốn xác minh đối phương thật sự tồn tại hay chỉ là ảo giác.

5. Chương 5

Không chừng thật sự là duyên phận, hoặc là nói vận mệnh.

Đêm đó về đến nhà, Phương Tri Viễn liền cảm thấy đau đầu một trận, mảnh vỡ xa lạ lại hiện ra trong đầu, lần này hắn nhìn thấy một nơi, là cùng đối phương tản bộ bên một con sông. Sau khi tỉnh lại, hắn lập tức mở ra công cụ tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được —— là tỉnh thành H tỉnh bên cạnh.

Nhìn tình huống trong mộng, bọn họ cũng không phải đang đi du lịch, chính là đến chạng vạng tối mới ra ngoài tản bộ. Mà tin tức tìm được trên mạng, cho dù là bức ảnh đèn nhỏ dọc theo con đường bên bờ sông, hay là tàu thuyền dập dềnh trên mặt nước, đều giống cảnh trong mộng như đúc.

Hắn không thể mua vé máy bay lập tức bay qua, Phương Tri Viễn thật vất vả mới khiến mình tỉnh táo lại, hắn còn công việc chưa hoàn thành, thu dọn đồ đạc cũng cần có thời gian. Cố gắng áp chế kích động trong lòng, một đêm không ngủ, chờ giờ làm việc vừa đến hắn liền đến công ty.

Tiểu thư ký ngồi sau bàn thừa dịp rảnh rỗi sơn móng tay cũng bị giật mình, không cẩn thận làm đổ lọ sơn, cô chưa từng gặp qua bộ dạng hốt hoảng của nhà thiết kế Phương này, vội vội vàng vàng xông vào văn phòng của ông chủ. Vốn định đứng dậy thông báo một chút, cô nghĩ nghĩ, lại ngồi xuống, dù sao ông chủ hắn là không dễ bùng.

Về phần Phương Tri Viễn xông vào dọa người sợ hết hồn, cũng biết đột nhiên từ chức khẳng định không được, ngay cả khi ông chủ là bạn học cũ của mình thì không phải cái gì cũng có thể niệm tình, hẳn cũng không thiếu đạo đức đến độ phải tay bỏ chạy như vậy. Hồn hể giải thích một trận, sau một hồi ầm ĩ lại bằng lòng dù cho có đến thành thị bên cạnh vẫn sẽ làm việc qua mạng, mới thuyết phục được ông chủ đang về mặt đau khổ, xem như thả hãn ra ngoài.

Ông chủ cũng tức giận a, nhưng nhiều năm ở chung cũng biết được tính cách của Phương Tri Viễn, từ trước đến nay nói một không có hai, chuyện đã quyết định dùng hết phương pháp vẫn sẽ làm. Trước kia anh vô cùng mừng vì gia hỏa này hứa hẹn một lòng không đổi (* tử tâm nhân), mặc cho các công ty khác lôi kéo cũng không đi, kết quả nha, lúc trước thỏa mãn bao nhiêu hiện tại lại cảm nín bấy nhiêu.

Người nói một người đàn ông ba mươi tuổi, trong đám bạn bè trước đây là một lão xử nam ai ai cũng biết, hiện tại vì một đối tượng có lẽ có, bỏ xuống sự nghiệp to lớn liền chạy ra ngoài. Anh hùng hăng võ bàn, cần rằng tức giận nói: “Phương Tri Viễn a, cậu tốt nhất thật sự vì tìm vợ mới bỏ qua bên kia, bằng không thì cậu đợi đến lúc tôi đi tóm cậu trở về!”

Ha ha, Phương Tri Viễn mới lười để ý tới, dựa theo tính cách phía trước của hắn, khẳng định châm chọc vài câu “Đáng đời anh chó độc thân” các loại. Nhưng hắn hiện tại tâm tình kích động, sau khi nhận được câu trả lời thuyết phục liền đẩy cửa chạy ra ngoài, hoàn toàn không còn bộ dạng quần áo chỉnh tề như ngày xưa, giống như một, khụ khụ, cầm thú chân chính.

Ông chủ: “...”

Xử lý tốt công việc bên kia, sau đó ở nhà sửa soạn hành lý lại mất thêm vài ngày, Phương Tri Viễn lòng như lửa đốt, nhưng vẫn kiên nhẫn sắp xếp xong mọi chuyện. Phòng ở bên này khóa lại, cũng không có ý định cho thuê, về sau dẫn người về đây vẫn có thể ở, về phần không ai quét dọn, hắn cũng không quan tâm.

Một mình liền muốn đi đâu thì đi, cha mẹ hắn đã sớm qua đời, thân thích cũng không có mấy người, may mắn bên cạnh vẫn còn mấy người bạn hỗ trợ tìm phòng ở, bằng không thì Phương Tri Viễn vẫn phải tiếp tục nôn nóng.

Chờ máy bay chậm rãi lên cao, lướt qua từng tầng mây dày, ngoài cửa sổ cái gì cũng không nhìn thấy. Một lúc sau, mới xuyên qua cửa kính nhìn thấy biển mây như được dương quang dát vàng. Phương Tri Viễn nhìn chăm chăm cảnh tượng bên ngoài, nơi muốn đến càng lúc càng gần, rốt cuộc khôi phục lại bộ dạng lãnh tĩnh lúc trước. Nơi duy nhất có thể nhìn ra khẩn trương, là ngón tay đặt trên đầu gối đang run nhẹ.

“Anh tới đây.”

6. Chương 6

Rất nhanh đã sắp xếp ổn thỏa tại thành thị này, Phương Tri Viễn một bên trả nợ bản vẽ (đã đồng ý điều kiện khuất nhục của ông chủ), một bên định dựa vào từng mảnh ký ức tìm ra manh mối.

Khoan hãy nói, bộ dạng đại khái của đối phương cũng đã chấp vá đi ra:

Một người đàn ông trẻ mới hai mươi mấy tuổi, so với thân hình của Phương Tri Viễn thì nhỏ hơn rất nhiều, eo rất nhỏ, nhưng lúc ôm vẫn sờ thấy bụng, bóp rất thoải mái; biết làm cơm; thích nấu canh cho Phương Tri Viễn, nhưng bản thân kiêng ăn nghiêm trọng; thích rau không thích thịt, ngay cả tên thân mật cũng là “Thái Thái”, trong mộng lúc nào cũng chờ đến lúc Phương Tri Viễn nhìn chăm chăm mới bằng lòng bĩu môi ăn hết phần thịt lựa ra ngoài, đôi khi còn phải đích thân dùng miệng mới khiến gia hỏa này ngoan ngoãn nuốt hết đồ ăn đưa tới; trên người luôn tỏa ra mùi hoa hồng, dường như ngay cả quần áo đệm chăn đều phải dùng nước thơm có mùi hương này, nhưng không khiến người chán ghét, ngược lại ngửi được cảm thấy rất thoải mái, nếm (?) cũng rất ngọt.

Nhớ càng nhiều, liền thích càng nhiều.

Đến đây Phương Tri Viễn cũng không gấp nữa rồi, nếu như chỉ có mình hắn có loại ký ức này, vậy cũng không cần phải đi tìm đối phương, dù sao đó cũng không phải người yêu thuộc về hắn. Mà nếu như đối phương nhớ rõ, dĩ nhiên sẽ tới nơi này, cuối cùng rồi sẽ gặp lại.

Mà bây giờ, hắn cần phải mau chóng nhớ ra tướng mạo cùng tên gọi của đối phương, miễn cho đến lúc gặp được đối phương cũng nhận không ra. Thời gian rảnh rỗi Phương Tri Viễn cũng không thích ra ngoài, sẽ nằm ở ghế dài bên ban công, hoặc nằm vùi trên giường tại phòng ngủ, nghĩ a nghĩ a.

Chẳng qua là vắt hết óc suy nghĩ, lại không ngờ rằng sẽ nhớ lại bằng cách này ——

Một buổi chiều mùa thu, gió nhẹ phất phơ, mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào, Phương Tri Viễn thả lỏng thân thể nằm trên ghế sofa dần dần chìm vào giấc ngủ, mí mắt sụp xuống, mơ mơ màng màng liền ngủ say.

“A a.... nhẹ một chút...”

Rên rỉ trong mộng quen thuộc như vậy, mang theo tiếng nước nở nghẹn ngào, quần quanh bên tai hắn. Phương Tri Viễn ôm chặt thân thể người dưới thân, đặt những nụ hôn như muốn ăn tươi đối phương, từ môi đến cổ, dần hạ xuống, ngậm lấy điểm nhỏ nổi lên trước ngực.

Sao có thể dừng lại?

Đúng lúc này ——

Phương Tri Viễn mở choàng mắt, điện thoại trên mặt bàn rung rung, chẳng quan tâm là điện thoại của ai, hắn bực bội ấn nút tắt. Nhìn xuống dưới, hạ thân đã sớm sưng đến độ không còn hình dáng, sau cảnh kiều diễm trong mơ vẫn không thể bắn ra.

Thấp giọng mắng một câu, hắn đứng dậy đi vào phòng tắm, cởi quần áo dính dấp đứng dưới vòi sen, dòng nước lạnh như băng phun xuống từ đỉnh đầu, lại nhất thời không có biện pháp dè xuống lửa nóng.

Trong lòng đáng tiếc giấc mộng vừa rồi còn chưa xong, Phương Tri Viễn nhịn không được nắm chặt dương vật của mình, tưởng tượng này là bàn tay mang theo nhẫn của đối phương, xoa nắn lên xuống. Hắn một tay chống tường, vuốt tóc ngược lên trán, dứt khoát nhắm mắt lại, trong đầu đều là gương mặt thanh tú ửng hồng, tùy ý để tiếng hít thở khản đặc hòa lẫn tiếng nước quần quanh trong phòng tắm.

“Lộ Thái...”

Trong khoảnh khắc dịch trắng bắn ra, hắn gào nhẹ đã xuất hiện vô số lần trong mộng, tên của đối phương.

Tiếng nước cũng ngừng, chung quanh dần trở nên yên lặng.

Phương Tri Viễn cũng không biết, đêm này, có người cũng khó ngủ giống như hắn.

Sáng hôm sau, hắn liền đến tiệm vàng trong trung tâm thương mại đặt làm một chiếc nhẫn, đặc biệt yêu cầu ở mặt trong khắc hai chữ “Lộ Thái”. Một bên nhờ người khác tìm tư liệu của “Lộ Thái” này, một bên chờ nhẫn làm xong, Phương Tri Viễn lâm vào trạng thái đứng ngồi không yên, ngay cả công việc cũng đẩy qua một bên.

Chẳng qua là không đợi tin tức truyền đến, hắn tại một buổi chiều bình thường đi lấy nhẫn, sau đó tại quầy hàng, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc. Tiểu thư quầy hàng đang tươi cười chào hỏi hắn, nhưng Phương Tri Viễn cái gì cũng không nghe được nữa rồi, cái gì cũng không để ý đến, chỉ có bóng lưng đối diện trước mắt mình. Hắn dừng bước, ngược lại bắt đầu có chút khiếp đảm, lòng bàn tay nắm chặt đều là mồ hôi.

Thẳng đến khi, đối phương xoay người lại, hốc mắt đỏ bừng bình tĩnh nhìn hắn, mở miệng nói: “Tìm thấy anh rồi.”

Phương Tri Viễn mới lấy lại tinh thần, xông lên ôm lấy người kia. Hắn có thể cảm giác được cổ áo chậm rãi bị nước mắt thấm ướt, càng dùng sức ôm chặt người trong ngực, cúi đầu hôn dính đầu đối phương.

Sau đó, hắn nói ——

“Anh ở đây.”

7. Chương 7

Nói kiếp trước là người yêu thân mật, đời này ngược lại là người xa lạ không hơn không kém. Đối với người khác xem ra, vừa thấy mặt đã yêu chết đi sống lại rõ ràng không đáng tin, nhưng hai người bọn họ một chút cũng không xoắn xuýt cái này, vô cùng thản nhiên. Sau buổi gặp nhau ngày đó, Lộ Thái liền dời đến căn hộ của Phương Tri Viễn, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống ở chung.

Không giống như học sinh cấp ba nói yêu đương hơn phân nửa là máu nóng xông lên đầu, theo đuổi oanh oanh liệt liệt gì gì đó, hai người bọn họ càng có khuynh hướng ở chung theo hình thức của lão phu lão thê. Suy cho cùng từ từ rồi sẽ nhớ hết những thứ đã trải qua từ kiếp trước, lại càng lúc càng yêu đối phương, hiện tại vô cùng quý trọng mỗi giây mỗi phút bên cạnh nhau.

Trong nhà Phương Tri Viễn không còn ai, dĩ nhiên không lo lắng vấn đề come out; Lộ Thái đã sớm nói chuyện với dì Vương, với cậu mà nói chỉ có dì mới là người nhà thật sự, người “mẹ” kia cách cuộc sống của cậu đã quá xa. Còn đồng nghiệp của hai bên, cũng chọn lấy thời gian phù hợp hẹn ra ngoài ăn bữa cơm, nói ra quan hệ của hai người. Tất cả mọi người đều là người trẻ tuổi, năng lực tiếp nhận rất nhanh, cho dù không quá thích ứng cũng sẽ không kỳ thị gì gì đó. Huống hồ mọi người đã ở chung được lâu như vậy, cũng biết được tính cách của nhau, nghe được tin tức này ngược lại cho thấy rằng là biểu hiện của sự tín nhiệm, so với trước kia lại càng thêm tốt.

Cái nhìn của người khác cho tới bây giờ cũng không phải là điều bọn họ lo lắng, chỉ là lựa chọn thẳng thắn mà thôi. Mà hiện tại vấn đề dường như đều giải quyết xong, có lẽ, trong lòng còn có nghi hoặc, nhưng hai người tại thời điểm mùa đông vui mình trong thảm chăn ấm áp, ngồi trên sofa nói chuyện trời đất, như thế nào trải qua loại chuyện trọng sinh được xưng là vô cùng hoang đường này cũng không còn gì quan trọng nữa rồi.

Những ngày như thế này không thích ra cửa, ngoài phòng tuyết rơi đầy trời, trong phòng áp áp hòa thuận vui vẻ. Lộ Thái thích bùng hồng trà, khói trắng bốc lên từ ly, cậu sẽ nhẹ nhàng thổi mấy hơi, sau đó cái miệng nhỏ húp một ngụm. Sau lưng là dựa vào ngực của người yêu, vững chắc, tràn ngập cảm giác an toàn, dường như còn sợ mình chạy trốn đối phương luôn dùng tay gắt gao ôm chặt.

Cho dù không có chuyện gì đặc biệt, cậu cũng thích kéo dài âm điệu gọi “Trí Viễn, Trí Viễn,” mà người sau lưng rồi sẽ trả lời ngay một câu “Ồ đây”. Thoạt nhìn giống như là một trò chơi ấu trĩ, nhưng bọn họ làm không biết mệt, có thể xem cái này là một loại tiểu tình thú đi.

Phương Tri Viễn lại thích cúi đầu, nhìn cái đầu trong ngực gật gù theo từng tiết mục trên tivi, dùng cằm cọ cọ sợi tóc đen nhánh, tiểu gia hỏa sẽ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn, một bộ dạng không chút phòng bị. Thời điểm này có thể hôn, hôn xuống cánh môi mềm mại kia, bức đối phương trầm mê trong đó, thỉnh thoảng cổ họng phát ra từng tiếng ngâm nga nhỏ vụn.

Hắn thích gọi Lộ Thái là “Tiểu gia hỏa” hoặc là “Thái Thái”, dĩ nhiên cái trước bất kỳ chỗ nào cũng có thể gọi, cái sau chỉ thường xuất hiện ở bàn cơm. Hai đời rồi, thời điểm nên kiêng ăn vẫn là kiêng ăn, Lộ Thái cực kỳ không tình nguyện dùng đũa đâm đâm thịt trong bát, chống lại vẻ mặt nghiêm túc của Phương Tri Viễn, không nói lời nào ngoan ngoãn vui đầu ăn hết.

Phương Tri Viễn nhin không được bật cười, cảm thấy hai đời đều nuôi một con thỏ nhỏ, thích đùa nghịch lại nóng nảy, nhưng khi nghe lời lại khiến người ta không cách nào tức giận.

Toàn bộ mùa đông, bởi vì có nhau làm bạn, lòng tràn đầy ấm áp.

8. Chương 8

Về phần mùa xuân sau đó, công việc bề bộn, ban ngày thức dậy phải tách ra, hai người vẫn là một dạng hành hạ chết chó độc thân trong thiên hạ, thực tế Lộ Thái không có gì rảnh rỗi liền chạy tới phòng trà gọi điện thoại cho Phương Tri Viễn. Mỗi lần sự tỷ đi qua, đều phải đưa tay che mắt đi lấy cà phê, không muốn phản ứng với gia hỏa đang cười đến phờ phợt ngay cả khi nói chuyện cũng mềm mại đến buồn nôn.

Phương Tri Viễn hoặc là ra ngoài tìm linh cảm, hoặc là ở nhà vẽ bản thiết kế, tuy nói là phải chuyên tâm, nhưng mỗi lần mà hình điện thoại lóe lên chữ “Tiểu gia hỏa”, hần lúc nào cũng sẽ nhịn không được ấn nút nhận.

Chờ làm xong mấy đơn đặt hàng lớn, chủ nhật hai người đều rảnh rỗi rồi, Lộ Thái không giống như thời điểm rét lạnh lúc trước không muốn nhúc nhích, liền kéo Phương Tri Viễn ra ngoài, còn đặc biệt hứng thú đi dạo cửa hàng.

Trong trung tâm nhiều người, bọn họ cũng sẽ không kiêng kỵ người ngoài, muốn nắm tay liền nắm tay, nhả lại càng là lúc nào cũng mang theo. Có khi ngược lại gặp được một số nữ sinh lén nhìn bọn họ nhỏ giọng hô “Thật mạnh thật mạnh”, Phương Tri Viễn cho rằng các cô đều là trẻ con, cũng sẽ không so đo nhiều, ngược lại cảm thấy buồn cười nhìn nhiều mấy lần. Thời điểm này Lộ Thái sẽ đen mặt kéo hần rời đi, dùng thân thể ngăn chặn ánh mắt của các nữ sinh, quả nhiên hai đời cậu cũng không muốn Phương Tri Viễn để ý kỹ đến người khác.

A, đối với cái bình giấm chua này, Phương Tri Viễn cũng bó tay, ôm eo đi đến nơi hẻo lánh không người, đưa tay bưng má tiểu gia hỏa này hôn hôn, lại để cho cậu không thể cúi đầu giả thành bộ dạng không để ý đến người khác. Lộ Thái cũng không phải thật sự tức giận, bị hành động này của Phương Tri Viễn chọc cười, mở miệng cười hì hì, quên chính mình còn đang bị chặn miệng, thiếu chút nữa bị sặc.

Giữa người yêu với nhau ăm ỉ một chút chuyện cón con, cũng không ảnh hưởng đến toàn cục*.

(*Nguyên văn Vô thương đại nhĩ (): không sao, không can gì, không hại đến đại thể.)

Tiếp theo hai người lại tiếp tục đi dạo, lúc đi ngang qua một tiệm thời trang nam Lộ Thái liền kéo người đi vào trong, bộ nào nhìn thấy thích lại đưa cho Phương Tri Viễn thử. Phương Tri Viễn cũng nghiêm túc, chọn vài bộ thích hợp với Lộ Thái, hai người dứt khoát cùng nhau vào phòng thử đồ, cũng không để ý tới ánh mắt của tiểu thư bán hàng hơi lộ ra vẻ kỳ quái. Ấn chút đầu hủ, lại mua thêm mấy bộ cho đối phương, cho rằng tặng quà cho nhau cũng xem như một điều ngọt ngào.

Đương nhiên, dạo nhiều hơn nữa chính là khu vực đồ gia dụng cùng rau quả theo mùa. Đại loại như mua tủ gỗ nhỏ hoặc là thảm trải sàn kiểu dáng mới, thời điểm này đều là Lộ Thái bộc lộ kỹ năng; công việc cần thận tuyển chọn từng hộp thịt còn lại là do Phương Tri Viễn một tay khổng chế, cho dù Lộ Thái lén lút theo phía sau, lấy ra một số hộp xương sườn ra khỏi xe đẩy, cũng sẽ lập tức bị bắt tại trận, đành phải mếu máo trả về.

Đền đường vừa lên*, mang theo túi lớn túi nhỏ chiến lợi phẩm về nhà, hai người cùng nhau nấu cơm, Lộ Thái nấu canh, Phương Tri Viễn liền băm thịt để nhồi cà chua cho cậu. Đây cũng là thói quen góp nhặt được từ trong ký ức, Lộ Thái biết rõ tình trạng cơ thể của Phương Tri Viễn, thỉnh thoảng làm mấy món canh bổ dưỡng, mà Phương Tri Viễn cũng hiểu thấu tiểu tâm tư cùng sở thích của Lộ Thái, làm đồ ăn gì gì đó đều là cố hết sức làm ra món thịt thật ngon.

(*Nguyên văn hoa đăng sơ thượng: ở đây là mấy cây đèn đường ak, hình dung cảnh tượng màn đêm vừa phủ xuống thành phố.)

Bày đầy một bàn thức ăn ngon cùng canh, Lộ Thái lại giống như hiến vật quý móc ra chân nến từ phòng làm việc, thấp sáng nền, rót ra hai ly rượu, chính là một bữa tối dưới ánh nến. Phương Tri Viễn cũng phối hợp với không khí lãng mạn này của cậu, uống mấy ngụm rượu lấy hứng lại hát cho cậu mấy câu tình ca học được, hai mắt Lộ Thái đều tỏa sáng, lại có chút ngượng ngùng cười rộ lên, giống như che giấu một hơi cạn sạch rượu trong ly.

Chén bát dơ liền để ngày mai dọn, đêm dần khuya, chỉ để lại ngọn đèn mờ trong phòng ngủ, đây là thời khác... chỉ thuộc về tình nhân.

9. Chương 9

Lộ Thái rất ít khi uống rượu, lần này bất tri bất giác uống vài ly, lúc đầu còn không cảm thấy thế nào, kết quả sau khi mò mẫm trong phòng tắm, cảm giác say chậm rãi kéo đến. Cả người hỗn loạn, ngược lại là hưng phấn không diễn tả được. Phương Tri Viễn nằm trên giường vốn cũng có chút say, nghe được tiếng bước chân đến đây, tiếp theo nệm lún xuống, vừa mở mắt thì nhìn thấy tiểu gia hỏa cười khúc khích nhào qua liền nằm trên người hắn.

“A... nóng quá...” Lộ Thái lâu bầu, đầu tiên ném ra khăn tắm bọc quanh mình, lộ ra da thịt trắng nõn, tiếp theo lại đưa tay kéo áo ngủ của Phương Tri Viễn. Phương Tri Viễn vui vẻ nhìn bộ dạng vừa ngây thơ lại có chút mê hoặc của cậu, cũng không hỗ trợ, bỏ mặc Lộ Thái đấu với thất lưng của Phương Tri Viễn. Chờ đến khi thật sự làm không ra, tiểu gia hỏa gấp đến độ kêu loạn “Tri Viễn Tri Viễn”, Phương Tri Viễn mới nhồm dậy nắm chặt tay cậu, dạy cậu cởi ra áo ngoài vương bận này.

Da thịt chạm nhau khiến Lộ Thái thư thái không ít, trong miệng lẩm bầm vài tiếng liền cọ cọ người Phương Tri Viễn, bắt đầu trần trụi mở rộng nửa quỳ ở hai bên, sau đó nằm sấp xuống vênh mông lên. Mặt của cậu đối diện với tính khí cứng rắn của Phương Tri Viễn, Lộ Thái có chút tò mò đưa tay đụng, nhiệt độ hành thân giống như muốn làm phỏng cậu, có chút sợ rút tay về, nhưng lại nhịn không được vuốt ve lại khiến thứ trong tay càng thêm biến lớn.

Phương Tri Viễn “A” một tiếng, loại vuốt ve này giống như chơi đùa này khiến hắn có chút khó nhịn, hướng chỉ Lộ Thái còn không an phận mà di chuyển, bờ mông trắng mịn liền đặt trên ngực hắn. Hắn thử thăm dò dùng đầu ngón tay đến trước cửa huyết đóng chặt kia, thật bất ngờ, một ngón tay dễ dàng bị nuốt vào, hắn là đã bơi trơn qua.

Một bên nghe tiểu gia hỏa “A... đừng đụng...” , Phương Tri Viễn càng thêm hưng phấn, dần dần hai ngón, ba ngón đi vào tìm kiếm bên trong, ra vào mô phóng động tác giao hợp. Đầu óc Lộ Thái trống rỗng, liền không chịu yếu thế lên xuống cây thịt trong tay, sau đó liền ngậm vào.

Hô hấp Phương Tri Viễn lập tức nặng thêm vài phần, được Lộ Thái ngậm, lại càng ra sức phun ra nuốt vào, dùng khoang miệng bao trùm hành thân, đầu lưỡi dán chặt mạch đập, càng ngậm càng sâu, thẳng đến độ “ăn” nguyên cả cây. Kiếp trước hai người bọn họ cũng thử qua loại tư thế 69 này, nhưng đời này ngoại trừ ký ức, cái khác đều là người mới.

Hai người lần lượt tìm kiếm điểm mẫn cảm của đối phương, cho dù là phía sau Lộ Thái được đùa bỡn trở nên ướt át, hoặc là hạ thân Phương Tri Viễn ở trong miệng lại sưng thêm một vòng, đều hoàn toàn đắm chìm trong trận làm tình trực tiếp bằng thân thể này. Mắt thấy sẽ bị liếm bắn, mà hoa thịt trong tay cũng đã có thể chứa được bốn ngón tay, Phương Tri Viễn vội vàng bảo Lộ Thái dừng, lại để cậu quay qua.

Phun ra thứ trong miệng, Lộ Thái nghi hoặc quay người nằm trên Phương Tri Viễn, dùng ánh mắt ngây thơ nhìn hắn. Phương Tri Viễn cướp lấy bờ môi trước mắt, hạ thân di chuyển, chậm rãi đâm vào. Lộ Thái nhỏ giọng rên rỉ, cảm thấy phía sau bị cứng rắn chiếm đoạt, hai chân bị đè chặt, chỉ có thể run rẩy.

Tất cả cái này... không có gì khác trong mộng.

Phương Tri Viễn quả nhiên giống như trong giấc mộng xuân kia, làm Lộ Thái đến cả người ửng hồng, nước đảo quanh hốc mắt. Lộ Thái rốt cuộc tin tưởng người yêu của mình thật sự cả hai đời đều là khí đại hoạt hảo*. Đã sớm bị khoái cảm ập tới khiến cho gào khóc, càng phóng đảng ôm chặt đối phương, thừa nhận từng và chạm mạnh mẽ.

(* Khí đại hoạt hảo: Ý là bẩm sinh và sau này đều tốt. Khí đại: chính là “cái kia” lớn, là bẩm sinh đã lớn. Hoạt hảo: chính là tu dưỡng tốt, trong cuộc sống không ngừng nỗ lực “cày cấy” nên đạt được “kỹ thuật tuyệt vời”.)

Đồng hồ báo thức trên đầu giường tích tắc hồi lâu, hai người vẫn chưa ngừng, nên mềm thì mềm thành một vũng nước, nên cứng thì vẫn cứng trong huyết. Lộ Thái đã không còn khí lực, nhưng đáy lòng tràn đầy sung sướng, mà điều này khiến cho người ta cảm thấy tay chân run rẩy, phía sau mẫn cảm càng hút mạnh thứ

vừa thô vừa to lại lớn thêm một vòng. Rốt cuộc, Phương Tri Viễn ôm chặt eo Lộ Thái, bắn hết toàn bộ tinh dịch vào lỗ nhỏ đỏ tươi chưa được thỏa mãn. Chất lỏng lạnh lẽo đột ngột tràn vào, Lộ Thái cũng chịu không nổi, run run hạ thân bắn ra, giữa bụng dính dấp một mảng.

Sau cơn say tình, Phương Tri Viễn ôm người vào phòng tắm rửa ráy, xong lại trở về trên giường. Lộ Thái cảm thấy men say gần như đã tan hết, đầu óc vẫn dư lại chút khoái cảm, người ngược lại tỉnh táo không ít. Mặc dù đã rất mệt, cậu vẫn nhòm dậy dựa sát vào người Phương Tri Viễn.

Phương Tri Viễn kéo người vào, cảm giác trước ngực không còn trống trải khiến hắn thở phào một hơi. Lộ Thái như có như không chọc chọc ngực hắn, chờ đến khi ngón tay làm loạn bị nắm chặt, mới ngừng lại, mở miệng nói: “Dường như kiếp trước chúng ta cũng như thế này, quen biết, nói yêu đương, trên giường, qua cả đời, cho đến khi chết già.” Cậu dừng một chút, cắn môi, nói: “Đáng tiếc kiếp trước chúng ta gặp nhau quá muộn, thật không cam lòng.” Phương Tri Viễn xoa xoa đầu cậu, cũng thông cảm cho tâm tình đột phát lúc mệt mỏi của cậu, đáp lại: “Không đáng tiếc. Chúng ta còn có đời này, rất dài.”

Lộ Thái dường như không còn xoắn xuýt vấn đề này, an tĩnh nằm xuống, nhưng vẫn nhin không được hỏi tiếp: “Chúng ta đây... kiếp sau sẽ có thể cùng một chỗ không?” Hỏi xong liền cảm thấy thật sự không có ý nghĩa, hơn nữa thật sự quái dị. Cậu cam chịu lắc lắc đầu, cũng không chờ Phương Tri Viễn đáp lại, miệng thì thầm “Ngủ đi” chuẩn bị nhắm mắt lại.

Trong lòng cảm thấy buồn cười, Phương Tri Viễn suy tư hồi lâu, mới nói với cậu: “Nhất định sẽ. Bằng không thì, đến lúc đó anh đi tìm em, em phải ngoan ngoan chờ anh.”

Nghe xong lời này, Lộ Thái đang nằm trong ngực ngẩng đầu lên, vui vẻ hô một tràng “Được được được”, mới bị Phương Tri Viễn ấn chặt vào ngực, sau đó hai người chậm rãi tiến vào mộng đẹp.

Nếu như quả thật có kiếp sau, bọn họ cũng nhất định, có thể gặp nhau, yêu nhau, dắt tay đi qua một đời.

Sau khi biệt ly, cuối cùng rồi sẽ gặp lại.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gap-lai-sau-biet-ly>